

ע"פ 26575/06/16 - יצחק ברינג נגד אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז מדור תביעות, גני דל וינו הפקות (1998) בע"מ

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 26575-06-16 ברינג נ' אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר אחיקם סטולר - אב"ד

כבוד השופטת זהבה בוסתן

כבוד השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

יצחק ברינג

המערער

נגד

המשיבים

1. אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז מדור

תביעות

2. גני דל וינו הפקות (1998) בע"מ

פסק דין חלקי

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת מירב כפיר) בת.פ. 36388-10-14, במסגרתו הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של אי הגשת דוחות במועד על הכנסותיה של הנאשמת 1 בכתב האישום (להלן: "**חברת דל וינו**" או "**החברה**") לשנות המס 2010-2011 וזאת בלי סיבה מספקת, שתי עבירות לפי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה (להלן: "**הפקודה**") בקשר עם סעיפים 117 ו-224א לפקודה. חברת דל וינו הפעילה בשנים הרלוונטיות אולם אירועים ומחזורה עמד בשנת 2010 על כ-8.2 מיליון שקלים חדשים ובשנת 2011 על כ-2.7 מיליון שקלים חדשים. על המערער נגזרו 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין וקנס בסך של 15,000 ₪.
2. הערעור היה מכוון תחילה כנגד הכרעת הדין, אך לאחר שהמערער שמע את הערות בית המשפט, חזר בו מהערעור על הכרעת הדין ומיקד את טיעונו בחומרת העונש.
3. בהתאם להכרעת הדין המערער היה מנהל החברה במועד הקבוע להגשת הדוחות (31/3/2012 ו-15/7/12, בהתאמה), שכן החל בניהול החברה בתאריך 11/4/11 כפי שעלה ממכלול העדויות שהיו בפני בית משפט קמא, ובכלל זאת העדויות בדבר המועד שבו הגיע המערער לעסק ונהג בו מנהג בעלים, וכן המועד שבו הועברה אליו פעילות החברה כרשום בפרוטוקול המסירה של "העברת אולמי גני דל וינו לידי יצחק ברינג שנערך ב-11/4/11" (נ/1).
4. כפי שעלה מהעדויות, עובר לאותו מועד, בין השנים 2007-2009, נוהלה החברה ע"י גב' ירדנה ברינג (להלן: "**ירדנה**"), החל משנת 2009 החלה התמחרות בין המערער וירדנה על החברה, כאשר בתקופה זו מונה לה כונס נכסים אשר פיקח על פעילותה וכן על העברת ניהול אולם האירועים לידי המערער. בית המשפט קמא הוסיף כי העובדה שהעברת המניות לא בוצעה בפועל עד לסוף שנת 2011, אינה רלוונטית

שכן ממילא המועד להגשת הדוחות היה מאוחר יותר וכי בכל מקרה מדובר בהעברת פורמאלית של המניות. בית המשפט קמא אף קבע כי לא הייתה למערער סיבה מספקת לאי הגשת הדוחות, כאשר יש לדחות טענתו לפיה לא הועבר אליו החומר הנדרש לשם הגשתם או כי לא היה יכול לתת אמון בחומר. מדובר ברכישה מחושבת בעלת מטרת כלכליות וברגע שמערער קיבל לידיו את החברה הוא אחראי להמשכיות שלה בהגשת דוחות ובתשלומי המס. בית המשפט קמא הוסיף כי בהתאם להלכה הפסוקה גם אם קיים קושי, מכל סיבה שהיא, לקבוע הכנסה מדויקת אין בכך סיבה מספקת לאי הגשת דוחות ועל הנישום להגיש לפחות דוחות משוערים. יתר על כן, ככל שהמערער לא יכול היה להגיש דוחות כפי שטען, היה עליו להביא את רואה החשבון של החברה על מנת שיעיד מדוע לא יכול היה להגיש דוחות ואיזה ניסיונות נעשו עם רשויות המס כדי לקבוע את גובה ההכנסה, אולם דבר מזה לא נעשה.

5. לאור האמור הרשיע בית משפט קמא את המערער בעבירה של אי הגשת דוחות ללא סיבה מספקת בהתאם להוראות סעיף 216(4) לפקודה, ואף קבע כי המערער לא נקט בכל האמצעים הסבירים להבטחת מניעת העבירות כאמור בסעיף 224א(2) לפקודה ועל כן לא קמה לו ההגנה שבסעיף זה.

6. בגזר דינו התייחס, תחילה, בית המשפט קמא לשאלה האם מדובר באירוע אחד או בשני אירועים וקבע כי אמנם קיימת אפשרות להגיש מבעוד מועד בקשה לפקיד השומה לאשר הגשה מאוחדת של הדוחות, אך במקרה דנן הדבר לא נעשה. לפיכך, מדובר באירועים נפרדים של אי הגשת דוחות בשנות מס נפרדות, ומשכך מתחם העונש ההולם יקבע בנפרד לכל אירוע.

7. אשר למתחם הענישה קבע בית המשפט קמא כי מדובר בעבירות מס חמורות כאשר הערך החברתי הנפגע מביצוען הינו פגיעה במערכת תקינה של גביית המסים, אשר מושתתת על דווח אמין ובמועד. אי הגשת הדוחות מונעת את אפשרות בחינת המס ואת חישובו וגבייתו. בנוסף פוגעת העבירה בערך השוויון בנשיאת נטל המס ובפעולה התקינה של הרשויות. בית משפט קמא הדגיש כי מדיניות הענישה היא לגזור את דינם של עברייני המס תוך מתן בכורה לשיקולי ההרתעה, ולהעדיף על פני נסיבותיהם האישיות, כאשר אין להסתפק, ככלל, בהשתת עונש מאסר, אשר ירוצה בעבודות שירות, אלא יש למצות את הדין עם העבריינים באמצעות הטלת עונש מאסר בפועל, המלווה בקנס כספי. בית המשפט ציין כי במקרה דנן מדובר בפגיעה משמעותית בערך המוגן משום שמחזורי המכירות הינם גבוהים והן משום שדוחות החברה לא הוגשו עד עתה ואזי לא ניתן לכמת את הנזק שנגרם לקופת המדינה. בית המשפט קמא הוסיף כי טענת המערער לפיה לא ניתן היה להגיש את הדוחות אף כדוחות משוערים, מנוגדת להכרעת הדין והיא אף טענה בעלמא.

8. בית המשפט קמא הפנה לפסיקה ממנה למד כי כאשר מדובר בעבירות אי הגשת דוחות במועד במקרים בהם לא הוסרו המחדלים, הרי שהענישה הינה של מאסר בפועל ועונשים נלווים. בית המשפט קבע לאור זאת כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העבירה נע בין מאסר על תנאי ברף התחתון ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, בתוספת קנס כספי, לכל עבירה.

9. בקביעת מיקומו של המערער בתוך המתחם הביא בית המשפט בחשבון לחומרא את אי הסרת המחדלים, את אי לקיחת האחריות, כאשר המשיך וטען שאינו יכול להסתמך על הדיווחים של ירדנה. בית המשפט קמא הוסיף כי לא ניתן להתחשב בטענתו כי לא הוא זה שנהנה מההכנסה שהיה לדווחה, שהרי מדובר בחברה. בית המשפט קמא שקל לחומרא את העובדה שלמערער עבר פלילי אך הביא בחשבון כי

אין מדובר בעבירות בתחום המס. לקולא זקף בית המשפט קמא את נסיבותיו האישיות הקשות של המערער, את חלוף הזמן מביצוע העבירות כאשר המערער אף לא עבר עבירות מס נוספות מאז.

10. לאור האמור, הטיל בית המשפט קמא על המערער את העונשים המפורטים לעיל.

11. כאמור, המערער חזר בו מהערעור על הכרעת הדין ומיקד טיעונו בנושא העונש.

12. לטענתו, טעה בית המשפט קמא כשקבע כי מדובר בשני אירועים נפרדים, ולו מן הטעם שמלאי הסגירה של שנה אחת הוא אף מלאי הפתיחה של השנה העוקבת.

13. עוד טען כי מאז תחילת פעילותו של המערער בגן האירועים הוא אינו מפיק הכנסות באותה חברה ומטעם זה היא אף נכנסה להליך פירוק. עוד הדגיש כי בסופו של יום הגיש דו"חות משוערים מהם עולה כי אין לה הכנסות, כאשר הגשת הדוחות כאמור אף עולה בקנה אחד עם דברי בית המשפט קמא, והיא נעשתה בהסכמת כונס הנכסים. ממילא יש להתייחס למערער כמי שהסיר את המחדלים.

14. בנוסף טען כי יש להביא בחשבון את גילו של המערער ואת מצבו הרפואי, את העובדה ששכל את בנו בנסיבות טרגיות, ושעולמו חרב, כאשר הוא למעשה קורבן להתנהלות של אחרים, ולהעדר שיתוף פעולה מצדם. ראוי לפיכך להתייחס לעבירות שעבר המערער כעבירות טכניות במהותן. כך במיוחד כאשר במקרים אחרים מסתפקים בהטלת קנס מנהלי.

15. לאור זאת ביקש המערער להפחית בעונשו ולהסתפק בעונש מאסר צופה פני עתיד.

16. ב"כ המשיבה מתנגדת להקלה בעונשו של המערער וטוענת כי בהתאם לפסיקה הענישה הראויה בעבירות מס כגון דא היא מאסר מאחורי סורג ובריח. לטענתה, יש להביא בחשבון את היקף המחזורים הגבוה, את העובדה כי היה מלווה באנשי מקצוע רבים ואין לקבל את טענתו בדבר קשיים בהגשת הדוחות. לטענתה, אין בנסיבותיו האישיות כדי להביא להקלה בעונש, כאשר גם אם הגיש בסופו של דבר דוחות, אין זה מעשה חסד מצדו אלא קיום חובתו על פי דין, כאשר אין להשלים עם מצב שבו יוגשו דוחות בשלב כה מאוחר.

17. עם סיום הדיון הגישו הצדדים הודעות שונות לתיק בית המשפט, זה בכה וזה בכה. לא מצאנו לנכון להתייחס אליהן, מה גם שעל פניהן אין בהן כדי להוסיף באופן ממשי על הדברים שהועלו במסגרת הערעור והדיון בו. עם זאת נציין בכל הנוגע לדוחות שהגיש המערער, כי אלה הוצגו בפנינו במהלך הדיון, והם מדברים בעד עצמם. המדובר בדוחות משוערים, כאשר במכתב הלוואי מציין ב"כ המערער כי הגשתם מסתמכת על האמור בהכרעת הדין וגזר הדין, לפיה היה על המערער, לכל הפחות, להגיש דוחות בדרך זו.

18. נקדים, אפוא, ונבהיר כי איננו סבורים שהגשת דוחות אלה יש בה משום הסרת מחדל, לא רק משום המועד המאוחר ביותר שבו הם הוגשו, אלא שבית משפט קמא אף קבע בהכרעת דינו כי המערער לא

הוכיח את טענתו בדבר הקושי בהגשת הדוחות, ולא הראה אילו ניסיונות עשה, אם בכלל, לבוא בדברים אם פקיד השומה על מנת למלא את חובתו להגיש דוחות, גם אם קיים קושי כאמור.

19. אכן, יתכן שבנסיבות מסוימות הגשת דוחות משוערים, יכולה לשמש טענת הגנה מפני אישום בעבירה של אי הגשת דוחות כדת וכדין, ולמצער - אפשר לראות בה משום הסרת מחדל לצורך גזירת העונש, אך אין זה המקרה שלפנינו. כעולה מהכרעת הדין, המערער נטל חירות לעצמו שלא להגיש דוחות כלל ובכך פגע פגיעה קשה במערכת המס. הגשת דוחות משוערים בשלב זה - אין בה כמעט כל ממש.

20. לא היינו מתערבים בעונש שהוטל על המערער - אלמלא סברנו כי בנסיבות המקרה דנן, בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המערער, אשר שכל את בנו בנסיבות טראגיות במיוחד, כמו גם בהתחשב בגילו ובמצבו הרפואי ובזמן הרב שחלף ממועד ביצוע העבירות - ניתן להמיר את עונש המאסר בן שישה חודשים שהוטל עליו בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, בכפוף לכך שהמערער אכן ימצא מתאים וכשיר לביצוע עבודות שירות.

21. נדגיש כי איננו מקלים ראש כלל ועיקר בחומרת עבירותיו של המערער. רואים אנו עין בעין עם בית משפט קמא, כי העונש הראוי בעבירות מס מהסוג דנן, בהתחשב בהיקף המחזורים שבהם מדובר, וכן כי מדובר בשתי שנות מס נפרדות (ובעניין הזה מקובלת עלינו מסקנתו של בית משפט קמא כי מדובר בשני אירועים נפרדים, שכן כל שנת מס עומדת בפני עצמה, על הכנסותיה, הוצאותיה והמס הנגזר מכך) - הוא אכן עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. החלטתנו להמיר את עונש המאסר שהוטל על המערער בעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, אינה יכולה, ואינה צריכה, לשמש תקדים למקרים אחרים.

22. על יסוד האמור אנו מקבלים את הערעור על גזר הדין במובן זה שהמערער ירצה את עונש המאסר שהוטל עליו בעבודות שירות, אך זאת בכפוף לכך כי ימצא מתאים לביצוען.

יתר חלקי גזר הדין יישארו בעינם.

23. המזכירות תפנה את העניין לממונה על עבודות השירות על מנת שיבחן כשירותו של המערער והתאמתו לביצוע עבודות שירות, וכן את מקום ביצוען ומועדן.

24. המערער מוזהר כי עליו להתייצב אצל הממונה במועד אליו יוזמן וכן להתייצב להמשך הדיון בערעור שאם לא כן, ידחה הערעור מטעם זה בלבד.

25. ניתן להשיג את המערער באמצעות בא כוחו עו"ד סולומון, פקס 03-5757483.

26. נקבע להמשך דיון בערעור ביום 5.3.17 בשעה 13:00.

המערער הוזהר כי עליו להתייצב לדיון ללא הזמנה נוספת.

ניתן היום, כ"ד טבת תשע"ז, 22 ינואר 2017, במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

שמואל בורנשטיין, שופט

ד"ר אחיקם סטולר,
שופט
אב"ד

זהבה בוסתן, שופטת